

[Einer Jørgensen.]

Ved en umiddelbar Betragtning vil man sikkert i Almindelighed sige, at Prisen paa Rugbrød her i Landet er meget rimelig, og det koster jo ogsaa Staten 30 Mill. Kr. om Aaret at sikre Befolkningen det daglige Brød til en overkommelig Pris. Men der er dog forskellige Faktorer, som jeg synes der er Grund til at hæfte sig ved.

For de lavest lønnede Arbejdere, som i Regelen samtidig har det haardeste Slid, gælder det, at de har et meget stort Forbrug af Rugbrød; hvis de saa tillige er Familieforsørgere med en stor Børneflokk, spiller de ugentlige Udgifter til Rugbrød en meget stor Rolle paa et saadant lille Hjems Budget. Rugbrødet bliver da sammen med Kartofler og Havre- og Byggryn den største Udgiftspost i en saadan Husholdning.

I Almindelighed gaar det saadan med Varene, at de søger derhen, hvor den nødvendige Pris skal betales, og en lang Række af de Sæsonprodukter, der bl. a. kommer fra vore Gartnerier, ligger i et Prislæg, som den jævne Mand overhovedet ikke kan betale, naar han skal skaffe Føden til en stor Børneflokk. Derfor maa vi, der bekender os til dansk folkelig Socialisme, anspore Rigsdagen til at fortsætte ad den Vej, man er slaaet ind paa, med at sikre den brede Befolkning de livsnødvendige Produkter til en rimelig Pris. Og vi vil tilskynde Landbrugsministeren til at virke for en endnu lavere Rugbrødspris, saaledes at de smaa Husholdninger kan frigøre nogle af deres faa Pengemidler til andre Varer. De har ogsaa Krav paa at opnaa en Smule af de Forbrugsvarer, der kaster lidt Glans over Livet — det kan være trist nok endda!

Vi maa gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at lette det umaadelig haarde Tryk, som hviler paa Smaakaarsfolk i disse Tider, og fra nationalsocialistisk Side vil vi til Stadighed sigte mod en Politik, der er i nøje Overensstemmelse med den sociale Virkelighed, som omgiver os; og den højstemte nationale Patos, som Gang paa Gang kommer til Orde fra forskellige af Rigsdagens Partier, der har taget Patent paa den Danskhed, man frakender os, har man her en Lejlighed til at give Udtryk i Praksis ved at vedtage en Lovgivning til Gavn for de økonomisk allerdaarligst stillede i vort Samfund.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet fra alle Sider her i Folketinget. Der

er af de forskellige Ordførere fremsat nogle Udtalelser, som jeg ganske kort skal besvare.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen sagde, at han troede, Ministeriets Bedømmelse af Høsten var ret pessimistisk, og at han havde den Tro og det Haab, at Høsten vilde blive større, end vi havde beregnet. Jeg skal ikke modsige det ærede Medlem; jeg har ogsaa den Tro, i alt Fald det Haab, at Høsten bliver større end angivet her, men hellere afgive et Skøn, der er for forsigtigt, end et for optimistisk Skøn.

Det ærede Medlem Hr. Chr. R. Christensen slog et lille Slag for Vaarhvede. Naar der ikke er sket større Udvikling i Dyrkningen af Vaarhvede her i Landet, er det ganske naturligt, fordi Dyrkningen deraf ikke kan betale sig i Forhold til Dyrkning af andre Kornsorter, og hvis man derfor skal animere til Dyrkning af Vaarhvede, saa skal man betale en højere Pris, det vil sige, at Staten skal af med betydelige Beløb. Jeg har ment, det vilde være alt for betænkeligt i denne Tid, hvor vi er interesserede i den størst mulige Udnyttelse af enhver Plet Jord, at gaa hen og betale mere for en Afgrøde, som man ved bliver mindre end de Afgrøder, den afløser. Det har jeg ikke ment var rigtigt. Det er muligt, at man efterhaanden kommer til Sorter, som er mere yderige, og hvis Vaarhvede naar op ved Siden af de andre Sorter, vil Dyrkningen af den blive fremmet af sig selv, saa at Staten ikke behøver at ofre noget. Jeg tror imidlertid ikke, man er naaet til, at det kan betale sig. Det har vist sig, at vi har kunnet klare os selv med saa smaa Hvederationer, som vi har haft i Aar, og der er god Udsigt til, at vi kan faa dem betydelig større næste Aar, saa det vil være rigtigt at fortsætte med den Prispolitik, som vi hidtil har fulgt paa dette Omraade.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Juul, at de to Henstillinger, han har rettet til mig, skal jeg lade gaa videre til min Kollega Handelsministeren. Hvis det er saadan, at man ude omkring savner Rugbrød, fordi Rationerne til haardt- arbejdende er for ringe, er der i alt Fald, med den Høst, vi har haft i Fjor, med det Korn, der er indkommet, Mulighed for at øge disse Rationer. Høsten i Fjor var saa stor og Forbeholdsretten saa ringe, at vi har haft gode Resultater med det indkomne Korn, og der er derfor ikke noget i Vejen for, at der kan ydes noget mere. Det vilde være urimeligt, om man ikke fik tilstrækkeligt at spise af det allernødvendigste, vi har her i Landet, nemlig Rugbrød.

Hvad angaar den anden Henstilling,